

„Nemcsak mindenki ismeri és megbeszéli azt, ami Jelen van és előbukkan, hanem mindenki tud is már arról beszélni, aminek még csak meg kell történnie, aminek az esete még nem forog fenn, de amit „tulajdonképpen” meg kellene csinálni. Mindenki mindig már előre sejtí és érzi, amit mások is sejtene és éreznek...

...tegyük fel, hogy az, amit az **ember** sejtett és érzett, egy napon ténylegesen megvalósul, addigra már a kétértelműség gondoskodott róla, hogy az érdeklődés a realizált dolog iránt tüstént elhaljon. Mert hiszen ez az érdeklődés csak a kíváncsiság és a fecsegés módján áll fenn, s csak addig, ameddig a kötelezettség nélküli csak-együttsejtés lehetősége adva van... Látva annak megvalósulását, amit mások is sejtettek, a fecsegés könnyen kész a megállapítással: ezt bármelyikünk megcsinálhatta volna, hiszen valamennyien sejtettük. Sőt, a fecsegés végül neheztel, hogy ez az általa sejtett és állandóan követelt **valóban** megtörtént. Hiszen így megfosztották attól, hogy alkalma legyen továbbsejteni...

A közfelfogás kétértelműsége a tett helyetti fecsegést és a kíváncsi sejtést tünteti fel tulajdonképpeni történésnek, a megvalósítást és a cselekvést pedig károsnak és jelentéktelennek minősíti...

Kétértelműen a jelenvalólét mindig „jelen” van, vagyis az egymássalétek abban a nyilvános feltárultságában, ahol a lehangosabb fecsegés és a legleleményesebb kíváncsiság tart „üzemben” mindent, ott, ahol mindennaposan minden, de alapjában véve semmi sem történik.”

Martin Heidegger

BEKÖSZÖNTŐ

„Alkotó...minden olyan képesség, amely oka annak hogy olyan dolgok, amelyek előbb még nem léteztek, később létrejőjenek.” – az alkotó mesterségek, az alkotás (poietike) e definícióját Platón nyújtja „A szofista”-ban. Ez a lap tagadhatatlanul egy társaság poiézisének és autopoiézisének az eredménye. Ez utóbbinak a története, egy szerkesztői gárda önmegvalósulása rendszerint érdektelen mozzanat az olvasó számára. Elsősorban a Lap folytonossága szempontjából mégis elengedhetetlennek tűnik erről a háttérrel is szót ejteni.

Minden lapnak megvan a saját előtörténete. Hogy ez a vajúdás a „Kellék” esetében egy immár másfél éves múltra tekint vissza, annak tényszerű okai vannak: a diákok szakmai önkifejezését folytonosságában lehetővé tevő, társadalomtudományi jellegű szakmai fórum vagy szellemi műhely Kolozsváron nem létezik. Ebben a szakmai diskurzustól mentes helyzetben sokszor egyáltalán már: a közlésre készítés is eredménytelen vállalkozást jelent. A kultúrkereslet, de méginkább az összehangolt koncepció firtatása e lap vonatkozásában mindeddig ésszerűtlennek bizonyult. összehangolt célképzetek ugyanis általában olyan közegben szülehetnek, amelynek éppen a létrehozásában szeretne ez a lap közreműködni. Ennek ellenére nem a vonaltalanság káoszából alakultunk. Egy kommunikációs tér felé *törekvésben* egymásra talált személyek autopoiéziséről van szó. Amint ennek a törekvésnek a lap önmagában vett megjelenésétől eltérő, erre visszajelző eredményei is születnek, a transzparencia imperatívusza tárgytalanná válhat. Az autopoiézis fogalma ebben az értelemben nem valamiféle exkluzivitást vagy ezoterikus jelleget akar sejtetni. A lap sorsának a szempontjából a gesztusértékű poiézis aktusára esik a hangsúly: a „Kellék” megalkotása egy olyan potenciális közléstér létrehozását jelenti, amelybe

bárki beléphet és amely utánpótlás híján az egyszeri megvalósulás mítoszába merevedhet.

Természetesen az autopoieízist tükrözi a jószerevel filozófiai jellegű írásokat tartalmazó első lapszám. (A szerkesztők nagy része filozófus-hallgató.) Fontosnak tartjuk megemlíteni, hogy akárcsak a Diotima kör, a „Kellék” is bármely társadalomtudományi szak hallgatója számára hozzáférhető fórum.

A szakmai dolgozatok mellett minden lapszámban egy különféle szakmai szempontokból megközelíthető kötött tematika is jelen lesz. A jelenlegi „Kommunikációképtelenség” tematika adottság voltában kéznéllevőnek tűnt. Általunk is ismert tény, hogy a szakterület-burjánzás, az interdiszciplináris lebomlás a belső szakmai kommunikációt is kérdésessé teszi. A most meghirdetett témára beérkezett írások az esetenkénti elteoretizáltság ellenére burkolt állásfoglalásoknak tekinthetők, s mint ilyenek a kommunikációfeledtség állapotától való elmozdulásként értelmezhetők.

A szerkesztőség

1994 októbere